

a művészet kívánja mindenestől. A művészet az ő teljessége és börtöne. Örök formába rögzíti s elzárja a folyékony élet elől. A művészetben lesz ő Vörösmarty élőszobra; sajtó részvét, mely mozdulatlansága kárhordatában csak értőhöz beszél. Nincs száználmasabb, mint a nép elé állított költő, bizony a bakter is legyőzi érvelésében őt, aki pedig e nép magasabb nyelve, igazabb igazsága s egyetlen barátja.

Lát csak és szenved s még sikítania sem szabad, mert betapasztják a száját, ha sikít. Ki menti meg őt? Ki adja vissza neki a népet s ki adja vissza őt a népnek? Iskola elhallgatja, sajtó letagadja, katedra elátkozza. Volt-e nép messzebb Mózesétől s volt-e Mózes népe-hagyottabb? Mi lesz velünk? Össze-ölelkezik még magyar nép s magyar író egy közös kultúrában, vagy menthetetlenül kihúny a kemence s a költő a maga lángjánál didereg, míg a hideg meg nem veszi?

Mit feleljünk arra, aminek nincsen felelete?

A magyarság sorsa nem a népen és nem a költőn múlik. Önökön, akik nem nép és nem költők, de látják a költőt s vezetik a népet. Letagadhatnak bennünket előle, de oda is ajándékozhatnak neki. Mi nemcsak vers vagyunk s nemcsak novella, essay és regény, de a dolgok új látása, szavainkat a tanító tanításra, a bíró ítéletre, a pap vigasztalásra válthatja. Állásfoglalás vagyunk életük s a nemzeti élet minden vitás pillanatában. Modor és öntudat, vágyak szárnya s felelősség súlyai. Fogadjanak be minket s esztelen divatjaik után vezessenek le bennünket is a néphez, ha nem is műveinket, de szellemünket, hogy ott lehessünk mellette, amikor évszázadokat dob el s talán csak pillanatokot markol meg helyette.

Egy nemzedéknyi magyar író vonul fel ma önök elé. Lekötözött anyák könyörögnek e dobogón, hogy keressék meg eltévedt gyermeküket. Gyermekük könyörögnek, hogy vezessék vissza hozzájuk vak édesanyjukat.

Németh László.

LÓHERE.

*Kis négylevelű lóhere
Nem szakítlak le téged.
Tudom: a lóherének is
Szent és drága az élet.*

*Elbujtallak a fű közé,
Hogy senki meg ne lásson,
Szerencse után futkosó
Ember rád ne találjon.*

*És énekeljék harmatok,
Dalolja madárének:
Szomorú embert szerencse
Lelni a lóherének.*

Falu Tamás.